

PATRIARHIA ROMÂNĂ

Episcopia Ortodoxă Română a Australiei și Noii Zeelande
Parohia Ortodoxă „Sfânta Maria”

511 Adelaide Road, Berhampore, Wellington 6023, Noua Zeelandă
Telefon : 064 4 389 1630

CUVÂNTUL DE WELLINGTON

Buletin Parohial nr.22, Iulie 2011

Din acest număr:

- *Programul liturgic din luna Iulie;
- *Catehismul creștinului ortodox;
- *Sărbătorile lunii Iulie;
- *Pagina copiilor;

Ședința Adunării Generale Parohiale Extraordnare

Ordinea de zi a Adunării Generale
Parohiale Extraordnare
din **24 IULIE 2011.**

- 1 Rugăciunea de deschidere a
sedintei: *Împărate Ceresc.*
- 2 **Prezența;**
- 3 **Consultarea Adunării
Generale Parohiale în vederea
înregistrării textului noului
“Statut pentru Organizarea și
Funcționarea Parohiei Ortodoxe
Române Sfânta Maria din
Wellington, Noua Zeelandă” aflată
sub jurisdicția Episcopiei Ortodoxe
Romane a Australiei și Noii Zeelande
din cadrul Bisericii Ortodoxe
Române, ca statut al parohiei
respectiv îndeplinirea tuturor
demersurilor în acest sens;**
4. Rugăciunea de încheiere:
Cuvine-se cu adevărat.

Programul liturgic din luna Iulie

- *Sâmbătă 02.07.2011-Vecernie ora 6pm;
- *Duminică 03.07.2011- Acatistul Maicii Domnului -ora 9:30;
Sf.Liturghie ora 10:30 (Duminica a 3-a după Rusalii);
- *Sâmbătă 09.07.2011-Vecernie ora 6pm;
- * Duminică 12.06.2011 Acatistul Mântuitorului Iisus Hristos- ora 9:30;
Sf.Liturghie ora 10:30 (Duminica a 4-a după Rusalii);
- * Luni 13.06.2011- Sfânta Treime- Acatistul Sf.Treimi ora 9:30; Sf. Liturghie
ora 10:00;
- *Sâmbătă 16.07.2011 – Vecernie ora 6pm;
- *Duminică 17.07.2011 –Acatistul Mântuitorului Iisus Hristos- ora 9:30;
Sf.Liturghie ora 10:30 -Duminica a 5-a după Rusalii;
- *Mați 19.07.2011— Vecernie ora 6pm;
- * Miercuri 20.07.2011 Sfântul Mare Prooroc Ilie Tesviteanul- Acatist și Sfânta
Liturghie începând cu ora 9:00;
- *Sâmbătă 23.07.2011-Vecernie ora 6pm;
- ***Duminică 24.07.2011** — Acatistul Maicii Domnului -ora 9:30;
Sf.Liturghie ora 10:30 (Duminica a 6-a după Rusalii);
- *Sâmbătă 30.07.2011-Vecernie ora 6pm;
- *Duminică 31.07.2011- Acatistul Maicii Domnului -ora 9:30;
Sf.Liturghie ora 10:30 (Duminica a 7-a după Rusalii);

Ședința Adunării Generale Parohiale- 10 Iulie 2011

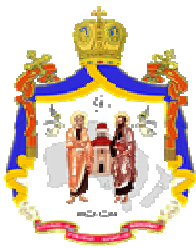
Ședința Adunării Generale Parohiale a Parohiei Ortodoxe Române “Sfânta Maria” din Wellington, Noua Zeelanda a fost deschisă prin rostirea rugăciunii “Împărate Ceresc”.

După aceasta a urmat:

- efectuarea prezentei;
- cuvântul de deschidere al Preotului Antonie-Claudiu Coroabă;
- doamna Angela Papanicolau a fost aleasă în funcția de vicepreședinte al Consiliului Parohial;
- doamnele Cristina Muciuli și Angela Papanicolau, domniile Ion Crîsnic și Constantin Brânză au fost desemnați ca reprezentanți ai parohiei, persoane de contact cu IRD, National Bank, Departamentul Economic, furnizorii de utilități precum și cu alte organisme;
- Părintele Antonie-Claudiu Coroabă a prezentat raportul de activitate pentru perioada în care a slujit la aceasta parohie;
- Doamna trezorer Cristina Muciuli a prezentat “Raportul Financiar-Contabil” pentru anul financiar încheiat, 31 Martie 2011, care a fost distribuit și aprobat;
- S-a discutat despre posibilitatea corectării titlaturii, din limba engleză, a parohiei cu formula “THE ROMANIAN ORTHODOX PARISH ST. MARIA...” ;
- Părintele Antonie-Claudiu Coroabă a prezentat macheta pliantului realizat la propunerea Preasfințitului Părinte Mihail pentru sărbătoarea prilejuită de împlinirea a 40 de ani de la înființarea parohiei;

Ședința s-a încheiat prin “cuvântul” Preotului Antonie-Claudiu Coroabă prin care a mulțumit lui Dumnezeu pentru darurile revărsate asupra sa, Preafericitului Părinte Patriarh Daniel, Preasfințitului Părinte Mihail pentru binecuvântările și ajutorul acordat, membrilor Consiliului Parohial și nu în ultimul rând membrilor Parohiei Ortodoxe Române “Sfânta Maria” din Wellington, Noua Zeelanda.

A fost rostită rugăciunea “Cuvine-se cu adevărat”.

Parintele Arsenie Papacioc - Sfanta Taină a Cununii

Despre Sfintele Taine - Sfanta Taină a Cununii

- Care sunt condițiile de întemeiere a unei familii?

- Condițiile de întemeiere a unei familii sunt la fel, în orice moment istoric. Există amănunte de care trebuie să ținem seama, precum sărăcia, dar nu asta împiedică valoarea trainiciei unei familii, pentru că iubirea îmbogățește orice. Ce dulce este iubirea!... Dar să nu se meargă pe instincte și pe plăceri într-o casnicie, ci gândind la un scop suprem: mântuirea reciprocă. Stimularea continuă reciprocă spre acest scop este obligatorie, pentru că e o mare răspundere. Valoarea unei flori nu stă într-o petală pe care a luat-o vântul, ci trebuie văzută valoarea intrinsecă a florii.

Asa ca, dragii mei, o casnicie se poate întemeia pe o iubire adevărată și pe o coordonată exclusiv creștină. E o mare greșeală să te îndrăgostesti de un baiat sau de o fată, și punem problema căsătoriei pentru că mi-e drag de el sau de ea. Nu, nu. Trebuie văzut, cât de cât, dacă sunt strabatute de flori sfinte răspunderi pe care o cere căsătoria. Pentru că o femeie care se căsătorește, ea va naște și ea trebuie să re-nască copilul, prin educație. Deci trebuie să fie foarte pregătită. Eu opresc o serie întreagă de tineri care vin să mă cerceteze în sensul asta de a se amăgi prin sărutări, care mai apoi se consumă și pier. Ca bine a zis cine a zis, că: este mai lungă calea până la sărut decât aceea până la păcatul cel mare. Și se consumă în felul acesta de a-și manifesta iubirea, încât nu se deosebesc de păgânii care se căsătoresc pentru plăceri. A greșit un baiat cu o fată; dar ea a rezistat la început, iar el i-a zis: "Nu, asta face parte din ritmul dragostei..." "... Și un prunc la anul, bland și mic, să crească mare și voinic, și noi să mai discutăm un pic, și la botez!" - datorită ritmului dragostei. Pentru că frumusețea o să se mai schimbe, dar trebuie să rămână mai departe frumusețea creștină din fiecare, pentru fiecare. Asta e verigheta, care se și da: iubirea celuiilalt către celalalt. Adică iubirea nu are nici început, nici sfârșit - asta ar fi semnificația verighetei.

Există mai multe condiții, din punct de vedere strict religios, pe care trebuie să le îndeplinească tinerii, și printre ele sunt și acestea două: să se iubească, și să fie și părinții de acord. Aici, de multe ori, este un conflict între iubirea tinerilor și acordul părinților. Și atunci trebuie să optăm pentru unul din două, dacă lucrurile nu mai pot rămâne pe loc: să se iubească în Hristos, cu scopul căsătoriei.

- Cum putem ști că partenerul e cel pe care ni-l dăruiește Dumnezeu?

- Trebuie să simți că celalalt e pentru tine. Există o forță nevăzută în tine, cu care simți că acesta este... cel ce este. Îl vezi cum se manifestă, îi vezi naivitatea celuiilalt, cumintenia, dorința de a se da, dar nu doar numai pentru plăceri; pentru că, de multe ori, dorința acoperă scopurile. Adică, domnule, nu mai tin cont de nimic, ne iubim. Ca până la urmă să-și pună problema despartirii, pentru că nu-i mai convine, pentru că s-au consumat curiozitățile și au apărut alte împrejurări ispititoare. Să aiba, deci, o identitate creștină, un eroism de a-și menține această identitate.

- Dacă doi tineri se iubesc, dar sunt necredincioși, în dragostea lor mai este prezent Hristos?

- Sunt necredincioși unul fată de altul, sau necredincioși fată de Dumnezeu?

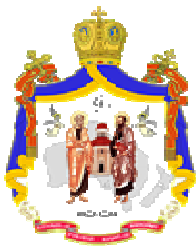
- Fată de Dumnezeu.

- Acum vreau să vă spun un lucru: să știți că nici inteligentă, și nici orice educație, nu are nici o valoare dacă nu este în slujba dragostei și a iubirii. Dar nu putem să-i oprim să nu se căsătorească. Inșă, nu ajung nicaieri, dacă nu sunt cu Hristos. "Ne iubim, și gata!" Acesta este instinct și nimic altceva. Iubirea aceea nu are durabilitate.

Căsătoria în sine trebuie să se facă după cum spune proverbul: ori bine, ori deloc! - fiindcă este în slujba unui ideal, nu în slujba plăcerilor numaidecât. Iubirea, căsătoria care urmează, dacă nu slujește unor idealuri mai înalte - chiar necasatorit, dar mai ales casatorit - sigur că nu ajungi la nimic pozitiv: nu faci decât să pierzi un timp atât de scump.

Dacă se iubesc, este un fel de a vorbi. Ce rost are să mai vorbim ca să iubesc, dar nu cred în Dumnezeu! Nu există nici un fel de siguranță de percepere în viitor, de sens, de scop, dacă nu există Dumnezeu. Dacă nu este în Biserică, nu există nimic! Acesta ar putea să fie răspunsul care să răspundă la întrebarea ce ai pus-o.

Ce să le cerem? Casnicia are nevoie de educația copiilor, de a-i învăța să se închine. Pot să trăiască ca niște păgâni, fără nici un fel de ideal? N-au bătut clopotele destul ca să se destepțe tineretul acesta? Iar cuvântul acela, că "astăzi familiile trec prin momente dificile", nu prea sunt de părere. Pentru că atunci când trăiești prezentul, nu mai poți să vezi defectunile în acțiuni: vezi numai perfectiunile. O tendință mereu de a mă completa făcând bine primul pas spre așa ceva.

- Taina Cununii lucreaza si asupra oamenilor necredinciosi? Pentru ca astazi oamenii se cununa fara sa aiba habar ce inseamna cununia, sau chiar relatia cu Dumnezeu.

- Daca sunt necredinciosi, nu are nici un haz, cum am zice. Dar, daca s-au cununat la Biserica inseamna ca sunt, cat de cat, credinciosi. Daca sunt necredinciosi, nu se mai cununa.

- Dar daca o fac doar ca pe o datina, Taina Cununii lucreaza oricum?

Nu putem spune ca nu lucreaza din momentul in care se face, pentru că este încadrata într-o întreaga ceremonie, cu harul preotiei...

Nu recomandam deloc aceasta taina a cununii, daca sunt necredinciosi. Pentru ca avem prin aceasta Taina anumite pretentii, sau niste raspunderi. Si daca aceste raspunderi sunt nedorite, nu se pot implini, pentru ce mai plecăm pe acest drum? Sau fac Taina aceasta numai dintr-o datina? Cuvantul acesta datina este un cuvânt mai scump si nu as vrea sa-l implic aici, printre necredinciosi.

Se cununa ca datina si mosii si stramosii nostri, si inca numai la Biserica, fara primarie. Dar cununia era facuta cu scopuri extraordinar de mari.

Asta este o mare Taina, dragii mei! Mai intai de toate se pun in valoare lucrurile asa cum le-a creat Dumnezeu. Bmeintele, nu este singura Taina - mai mult decat atat este calugaria.

Pe urma, sa ne gandim ca se vor satura unul de altul foarte repede, neavand nici un ideal care sa-i ajute, ca nu e har. Harul este acolo unde este credinta. Dumnezeu nu da harul ca la un milog - la o mana intinsa tiganeasca -, il da doar daca te jertfesti.

Datina aceasta se savarseste datorita unui scop, cu o raspundere extraordinara. Sa nu se incurajeze cineva ca o face din datina. E o iubire subreda care nu dureaza. Cum ar zice omul: "O luna de miere si o viata de amar!"

- Parinte, astazi se intelege din ce in ce mai putin rostul barbatului si al femeii in casnicie. Puteti sa ne spuneti care este rostul lor in viata de familie?

- Adevarul este ca nu sunt de parere cu cuvantul acesta "astazi". Barbatul si femeia sunt aceeasi cu cei pe care i-a creat Dumnezeu la inceput, cu un scop bine definit.

S-a facut o constatare: intrucat femeia a fost roaba mii de ani, si cu ocazia Edictului de la Milan, Sfantul Constantin cel Mare a dat libertate si femeii, ca sa nu mai fie omorata fara judecata - s-a transmis atavic, adica a trecut peste veacuri teama femeii de barbat, si a ramas femeia cu spaimele acestea atavic transmise. Nu este permis acest lucru.

Femeia inseamna "imparateasa daruitoare". Femeia, daca zici ca-i slaba, totusi, din momentul in care te-ai angajat sa te numesti sot, nu te poti numi sot, decat langa o sotie. Trebuie sa o pui pe tron, cu orice chip! Sa nu se mai vada in femeie numai un scop meschin sau un lucru de cazna.

Femeia este extraordinara in creatia lui Dumnezeu! Dati-va seama ca destinul intregii omeniri depinde de cuvantul Fecioarei Maria, libere: Fie mie dupa cuvantul Tau (Luca 1, 15). Si s-a schimbat destinul intregii omeniri, si chiar al lui Dumnezeu in lume. Maica Domnului este o femeie care a deschis portile fericirii, libertatii si vesniciei in lume.

Femeia trebuie cu orice chip respectata, pentru ca daca Dumnezeirea ar intrea omenirea: "Ce este in omenire?", n-ar intrea paternitatea, ci maternitatea! Deci, femeia joaca un rol primordial in ceea ce priveste creatia lui Dumnezeu, barbat si femeie

Putem noi, oare, sa desprindem o Taina atat de importanta de cuvintele Mantuitorului: Fara de Mine nu puteti face nimic! Acestea sunt cuvinte dumnezeiesti, si tot ce a spus Hristos este adevarat. Lumea crestina, daca ar fi atenta numai la aceste cuvinte, ar fi mult mai controlata si s-ar descoperi mai repede ori valorile, ori defectele. Pentru ca El este Vita si noi suntem mladitele. Poate mladita sa rodeasca ceva fara vita? Maica Domnului reprezinta neamul omenesc. Femeia nu trebuie vazuta ca o roaba. Pentru ca, desi spunem in rugaciunile Tainei Cununii, ca femeia trebuie sa se supuna barbatului, acesta din urma trebuie sa fie atent ca i se spune, tot in aceeasi rugaciune, ca trebuie sa o iubeasca. Daca nu o iubeste, nu o sa-l asculte. Barbatul, daca nu asculta de acest cuvânt, se face raspunzator de indaratnicia femeii. Deci, trebuie sa o iubeasca cu orice chip.

In casnicie se intra prin foarte multe transformari si lucruri neprevazute, datorita marilor intimitati: nastere de copii, care nu se face numai citind cum se face, ci se naste in modul cel mai normal de catre toate femeile, fie imparatesa, fie femeie de rand.

Cuvantul femeie trebuie, cu orice chip, mult mai respectat, pentru ca, va repet, cuvantul femeie inseamna "imparateasa daruitoare", si daruirea este toata Scriptura.

- Dar putem identifica, in viata de familie, un rost diferit al femeii de al barbatului, si al barbatului de al femeii?

- In ce priveste idealurile, nu. Dar in ceea ce priveste preocuparile, fiecare are indeletnicirea lui.

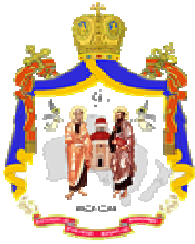
- Ne puteti spune care este scopul ascultarii in viata de familie?

- Daca este iubire lucrurile se rezolva de la sine: se uita unul la altul si stiu ce au de facut.

In ce priveste copiii, ei trebuie educati de mici, sa le imprime in suflet ideea de Dumnezeu cu orice chip, ca astfel, incet-incet, sa creasca in invatatura crestina.

- De ce spune ca barbatul este cap femeii?

- Si femeia ce este, daca barbatul este cap? Unde este situata fata de cap?

Buletin parohial

Catehismul creștinului ortodox

pag.4

Barbatul este cap femeii in sensul unei armonii care trebuie sa existe, respectandu-se indeletnicirea fiecaruia. Cand se spune ca femeia este grozav de valoroasa in creatia lui Dumnezeu, asta nu insemna ca barbatul nu este nimic. Pentru ca supunerea, in sine, insemna mantuirea in sine. Femeia nu se supune pentru ca este miloaga, ci se supune pentru ca sa intregeasca armonia lucrurilor. Ea este cea care face efortul cel mai mare pentru ca barbatul sa-i fie cap, din momentul in care il iubeste.

Intre cei doi sotii nu exista grad de rudenie. Daca barbatul este capul, femeia este tot cap. Trebuie sa se supuna unul fata de altul; fiindca sunt foarte dese situatiile in care barbatul o intreaba si-si asculta femeia. Ei trebuie sa se iubeasca. Daca nu se iubesc, relatia dintre sotii este numai o ordinara galceava.

Daca barbatul este cap, femeia este inima! Si inima este mai mult decat orice, este adancul cel mai adanc al fiintei omenesti, este chiar locul unde Dumnezeu si-a facut locas. Si daca ea este inima, e si el inima, fiindca iubirea armonizeaza casnicia.

Iubirea raspunde la toate intrebarile: iubirea aduce prunci, care dau valoare nemaipomenita casniciei - zambetul lor -, si creeaza unitate nezdruincinata familiei. Dar, va repet, nasterea de prunci nu este scop casniciei, este o consecinta. Scopul este stimularea reciproca spre mantuire. O problema mai intima care trebuie lamurita este ca cei mai multi tineri se gandesc la o casatorie pentru placeri, mai intai, ceea ce este o mare greseala. Aceste lucruri ti le-a dat Dumnezeu gratuit, nu trebuie sa te mai preocupe.

Nasterea de copii este o consecinta, nu e un scop suprem al casatoriei. Scopul este stimularea reciproca pentru mantuire. Asadar este o greseala sa construiesti o relatie pe niste motive imediate - sa fie o luna de miere si o viata de amar. Trebuie gandit daca rezista la toate greutatile binecuvantate ale casatoriei. Prin urmare, trebuie sa vezi intr-o iubita, de la inceput, cand poti sa judeci - pentru ca daca te-ai indragostit nu mai judeci - niste lucruri pentru viitor, pana la sfarsitul vietii. Deci, este dezavantajul celui care se indragosteste prost, pentru ca a vazut ceva superficial; el nu mai simte frumusetea aceea grozava a iubirii.

Trebuie sa o iubesti, sa urmaresti pacea in familie. Pacea e mai mare decat dreptatea de patru ori. Are si ea uneori indrazneala si un punct de vedere. Nu trebuie sa o desconsideri! "Nu prea vad eu cum ai dreptate, dar tare te iubesc, ca sa nu te contrazic!"

Vedeti, iubirea leaga totul. Acesta e simbolul verighetii. Esti obligat sa o iubesti cu toate fortele, bineinteles, la masura, nu cat pe Dumnezeu, si ea este obligata sa se supuna. Nu este o umilinta in sensul in care azi oamenii ironizeaza supunerea femeii, din contra, ea se supune ca o stapana. Actul de smerenie al ei este plin de har. Sotul sa iubeasca astfel de pozitii la sotia sa, si sotia sa sa nu se sperie de faptul ca trebuie sa asculte. Si zice chiar la rugaciunile de la nunta: "Ca sa dainuiasca in veci casatoria lor!"

Am cunoscut odata pe cineva si, cand am ajuns la rugaciunea unde preotul spune: "Iar femeia sa asculte de barbat!", toata lumea s-a uitat la mireasa si mireasa a plecat capul. Mie nu mi-a convenit acest moment. Dar am tacut pana mi-a venit vremea la predica si i-am spus: "Am constatat ca lumea n-a fost atenta la cuvintele de mai inainte care spuneau ca barbatul este dator sa-si iubeasca sotia. Draga mireasa, daca nu te iubeste, sa nu-l asculti! Draga mireasa..." Sa nu ne jucam cu cuvintele! Fata nu e numai o jucarie de pat sau o jucarie de bucatarie. Femeia, cu gingasia ei: "esprit de finesse", e libera si nu o sa asculte la infinit de un nepasator. Ca femeia buna nu e nimic mai bun, si ca femeia rea nu e nimic mai rau. Deci trebuie cu orice chip sa o faci buna.

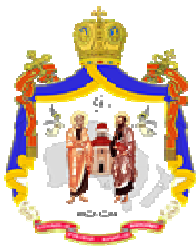
Va mai spun ceva: Mama naste, mama renaste, ea se ocupa de copii. Si, desigur, foloseste cea mai frumoasa metoda din instinct, din iubire: il ingaduie pe copil orice ar face acesta. Daca baiatul e navalnic, viteaz, i-a intrat in cap sa cucereasca lumea, de ce sa nu? Dar in intalnirea cu prietenii el incepe sa se vada inferior, pentru ca la primul contact cu lumea n-a biruit, si se intoarce plangand la mama sa. Aceasta ii spune: "Nu, puilul mamii, tu esti imparat, tu ai sa cucerești lumea!" Astfel, mama ii da continuu sentimentul de erou. Ea nu face lucrul acesta pentru ca a invatat undeva, ci pentru ca-l iubeste si pentru ca nu vrea sa-l vada un prost.

- Cum sa ne crestem copiii?

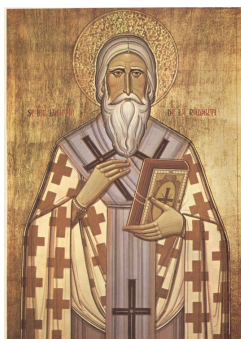
- Sa-i cresteti sa se mantuiasca. Ca metoda tot blandetea ramane cea mai buna, pentru ca, folosind asprimea, copilul te asculta de frica si prinde numai in piele invatatura ta. Dar daca te porti bland cu el: "Copilul tatii, copilul mamii, uite asa...", el asculta, dar inregistreaza si el - poate sa faca si nebunii -, el a inregistrat de la tine un cuvint, care nu l-a inregistrat prin asprimea ta, ci prin blandetea ta. Cu alte cuvinte, copiii mei sa ma asculte si dupa moartea mea, pentru ca le raman: "Uite, Doamne, ce spunea mama si tata!" Dar daca te-ai purtat aspru cu el, a miorlait, l-a durut si nu te asculta. Deci, ca metoda, tot blandetea. Dar asta nu insemna sa nu le impletim, ci sa fie si un pic de asprime, pentru ca el doreste sa implineasca numai ce vrea el, nu ceea ce trebuie. Dar foarte important este sa-i dai exemplu de viata. Pentru ca el stie sa vorbeasca, nu l-ai invatat tu sa vorbeasca, dar te-a auzit pe tine vorbind in casa si a invatat si el. Si-ti invata si faptele tale. Deci, sa fii exemplu, acesta este cel mai mare lucru. Iar pentru tineri, sa luptam in scoli pentru ora de religie.

- Vedeti, copiii merg la gradinita, la scoala, la joaca, in tot felul de influente nefaste. Cum sa facem sa eliminam acestea?

- Draga, grija asta cade tot pe familie, sa-l dirijeze continuu si sa indrepte ceea ce au invatat gresit. Tot familia ramane pedagogul cel mai bun. Si la scoala ii obisnuiesc cu comunitatea. E o oarecare ordine. Nu este rea, dar s-ar putea sa fie o dirijare necrestina. El trebuie invatat sa spuna ce s-a intamplat la scoala si parintii sa indrepte cu orice chip greseala enorma pe care a facut-o un pedagog. Sunt mai putini copii care spun: "Eu fac asa pentru ca m-a invatat profesorul", insa aproape toti spun: "Asa m-a invatat tata sau mama". Pentru ca aici e dragostea simtita de toti, din partea tuturor.

1 Iulie- Sfântul Leontie, Episcopul Rădăuților

Acest purtător de Dumnezeu, Leontie, s-a născut din părinți creștini dreptmăritori, în orașul Rădăuți, la începutul secolului al XIV-lea. Încă din pruncie, mergând cu părinții săi la biserică, a fost cuprins de o mare dragoste față de casa lui Dumnezeu, unde mai apoi mergea zilnic și asculta cu toată luarea aminte sfânta slujbă, după care zăbovea, căutând să se apropie cât mai mult sufletește de cuvi-oșii părinți călugări, ostenitori și slujitori sfințiți la această catedrală voievodală.

Părinții din obștea catedralei, văzându-l cu atâta dragoste pentru casa lui Dumnezeu, și pentru sfintele slujbe, l-au primit în obștea lor, unde fericitul Leontie, în toate cele rânduite arăta multă râvnă, smerenie și ascultare.

Pentru viața lui duhovnicească a fost călugărit, primind numele de Lavrentie. Râvna lui pentru nevoițele cele duhovnicești sporea tot mai mult. Luând binecuvântarea de la starețul obștei, s-a îndreptat către un loc sihăstresc, nu departe de Putna, unde erau câțiva sihaștri. Mitropolitul Moldovei de atunci, Iosif Mușat, aflând de această vatră sihăstrească cu rânduială preafrumoasă, a mers și a sfințit biserica acestui schit și, odată cu aceasta, a hirotonit în preot pe Cuviosul Lavrentie, numindu-l tot atunci egumen, potrivit dorinței acestei obști.

Aici, în această binecuvântată sihăstrie, vine să se nevoiască și Cuviosul Daniil Sihastrul, sub povața părintelui său duhovnicesc, Lavrentie. Înființându-se scaun episcopal la Rădăuți, în timpul lui Alexandru cel Bun, nu după multă vreme de la întemeierea acestei episcopii, Cuviosul Lavrentie este chemat la înalta vrednicie și răspundere înfricoșătoare de ierarh.

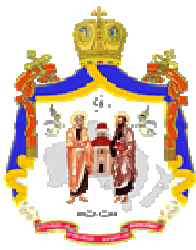
Primind jugul arhieriei, Cuviosul Ierarh Lavrentie adaugă la nevoițele sale sihăstrești și crucea slujirii arhieresti. Arhieriu fiind, nu a încetat nici o clipă a priveghea, a posti și a se ruga neîncetat. Apoi a sfințit biserici și a hirotonit preoți și diaconi pentru toate bisericile unde era trebuință, veghind la păstrarea rânduielilor canonice, păzind scumpătatea și pogorământul în toate câte le rânduia spre zidirea Bisericii lui Hristos și folosul cel mântuitor al păstoriților săi sufletești.

După ani mulți de arhierescă păstorie, simțindu-se slăbit cu trupul, s-a retras din scaunul său și s-a reîntors la mănăstirea de metanie, Laura. Aici a cerut să i se dea schima cea mare, primind numele de Leontie, nevoindu-se zi de zi și ducând cu adevărat viață de înger în trup. Cunoscându-și dinainte sfârșitul vieții sale pământești, a chemat întreg soborul pentru a le da ultimele povețe părintești. Rân-duind ca egumen al acestei sfinte mănăstiri pe cel mai apropiat ucenic al său, Cuviosul Daniil Sihastrul, și binecuvântând pe toți, a adormit în Domnul, întru nădejdea învierii și a vieții veșnice. Credincioșii și fiii lui duhovnicești veneau la mormântul său ca și cum ar fi fost în viață, primind binecuvântarea sa și tămăduiri de tot felul de boli.

Mai târziu moaștele sale au fost duse la Rădăuți, potrivit dorinței credincioșilor, unde venea multă lume din împrejurimi și chiar de la mari depărtări, cunoscând darul lui de la Dumnezeu, care se revărsa cu prisosință asupra tuturor celor ce se rugau și sărutau cu credință racla sfintelor sale moaște.

În anul 1639, prădându-se biserica, au dispărut și moaștele Sfântului Leontie din Rădăuți. Unii cred că au fost luate de năvălitori. Alții spun că au fost îngropate de călugări în biserică, în anul 1783, odată cu desființarea mănăstirii. Însă, locul unde se află astăzi, singur Dumnezeu îl știe. Între anii 1621-1622, un vestit teolog ucrainean, ieromonahul Zaharia Kopystenski din Kiev, scria despre el: „În Rădăuți, în episcopie, Sfântul Leontie, făcătorul de minuni, zace cu trupul întreg...”.

La 20 Iunie 1992, Sfântul Ierarh Leontie de la Rădăuți a fost canonizat și trecut în rândul sfinților ierarhi, de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, cu zi de prăznuire la 1 Iulie

20 Iulie - Sfântul Mare Prooroc Ilie Tesviteanul

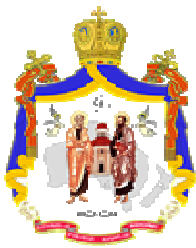
Sfântul și marele Profet Ilie, acest inger intrupat în carne ce a primit de la Dumnezeu puterea de a deschide și închide cerurile, era de origine din Tesvi în Galaad. Tradiția apocrifă, care a transmis aceste detalii despre nașterea Profetului, precizează că el era din tribul lui Aaron și deci era Preot. Dar nu se găsește nici o urmă despre acestea în relatarea Scripturii pe care o rezumăm în cele ce urmează (cf. III Regi 17-20 ; IV Regi 1 și 2).

Se spune că la nașterea sa tatăl său a văzut oameni îmbracați în alb învelindu-l în scutece de foc și, dându-i numele, i-au dat să mănânce o flacăra, simbol al râvnei pentru Dumnezeu care l-a mistuit de-a lungul întregii sale vieți. Încă din copilărie, ținea strict toate poruncile Legii și se ținea în permanență în fața lui Dumnezeu printr-o feciorie indiferentă, post neîncetat și rugăciune arzătoare, care îi făcuseră sufletul ca focul și făcuseră din el modelul vieții monasticești.

Pe vremea când Ahab a urcat pe tronul regatului din Nord, aflat în schisma încă din vremea lui Ieroboam, lipsa de piosenie și depravarea predecesorilor săi ajunse la culme. Încurajat de soția sa, respingătoarea Izabel, el îi persecuta pe Profeti și pe toți oamenii rămași credincioși lui Dumnezeu și se închina idolilor Baal și Astarte. Profetul Ilie se duse atunci la rege și îi spuse : "Domnul e viu, Dumnezeu Armatorilor, Dumnezeul lui Israel, în fața căruia stau astăzi ! Nu, nu va fi în acești ani nici rouă nici ploaie decât prin cuvânt din gura mea ! ". La cuvintele Profetului o secetă groznică se abătuse atunci, ca febra, asupra pământului : totul fu sec, devastat, ars ; barbatii, femeile, copiii, animalele domestice și animalele sălbatice, toate muriau din lipsa hranei, izvoarele secau, plantele se ofileau și nimic nu scăpa urgiei îngaduite de Dumnezeu, cu speranța că foametea va face pe poporul lui Israel să se căiască și să se întoarcă la credință.

Din porunca lui Dumnezeu, Profetul, acoperit cu o piele de oaie și înveșmântat cu piele de vitel, părăsi ținutul lui Israel și se duse la râul de Chorrath (Kerith), aflata dincolo de Jordan (după tradiția bisericească, în acest loc a fost ridicată apoi mănăstirea Hozeva, care mai există și astăzi, și unde a trăit și sfântul Ioan Iacob Hozevitul). Se adăpa cu apa cascadei iar Domnul îi trimise corbi - animale pe care evreii le considerau impure și care aveau reputația unei mari cruzimi față de progeniturile lor - pentru a-i duce pâine dimineața și carne seară, ca să trezească în profet mila pentru poporul care suferea. Când cascada seca și ea, Dumnezeu îi trimise slujitorul său la Sarepta din Sidon, lasându-l să vada de-a lungul drumului efectele dezastruoase ale secetei, pentru a trezi încă o dată în el mila. Ilie ajunse la o văduvă saracă, păgână, care aduna lemne pentru a coace pâine pentru ea și fiul său. În ciuda saraciei în care se afla, ea puse înainte de toate datoria ospitalității și îndată ce Profetul i-o ceru, ea îi pregăti o pâine, cu făina și uleiul pe care le mai avea. Primi fără întârziere răsplata ospitalității sale : la cuvântul Profetului, covata sa cu făina și urciorul sau cu ulei nu se mai goliră până la revenirea ploii. Trecuseră câteva zile de când Ilie era gazduit la această văduvă când iată că fiul ei muri. Cum femeia, în durerea ei, îl acuza pe omul lui Dumnezeu că ar fi adus nenorocirea asupra casei ei, Ilie îl lua pe copil, îl urca la etaj acolo unde locuia el și după ce a suflat de trei ori asupra trupului neînsufletit chemându-l cu strigate puternice pe Dumnezeu, el îl înapoie pe tânărul baiat viu mamei sale, profetind astfel învierea morților.

Seceta își abătuse nenorocirea peste tot ținutul de peste trei ani și mare parte din populație fusese deja decimată ; dar Dumnezeu, respectând jurământul Profetului său, nu voia să își arate mila mai înainte ca Ilie să fi înțeles că el nu dorește moartea pacatoșilor ci întoarcerea lor la credință (cf. Iezechiel 33 :11). Îl trimise deci pe Profet la regele Achab, pentru a-i anunța că urgia avea în curând să înceteze. Ilie se arătă în fața regelui care rămase surprins să îl vada venind, liber, pe cel pe care îl cautasese peste tot cu slugile sale și îl invita să adune pe tot poporul lui Israel pe muntele Carmel ca martor al confruntării sale cu cei 450 de profeti ai lui Baal și cei 400 de profeti ai pădurilor sacre întretinute de infama Izabel. Când toată lumea fu adunată, Ilie zise falsilor profeti : " Până când veți schiopăta în genunchi ? Dacă Domnul este Dumnezeu, mergeți după el ! Dacă este Baal, atunci duceți-l la el ! ". El ceru ca doi tauri să fie pregătiți pentru sacrificiu și să fie așezați pe rug, dar fără să aprindă focul și îi lasă pe falsii profeti să aducă primii sacrificiul. Aceștia îl invocară cu strigate pe Baal, tăindu-și carnea, din zori până în seară, dar în zadar. Ilie râdea de ei, încurajându-i să strige mai tare, de teamă că zeul lor să nu fi adormit sau să nu fie ocupat cu alte treburi. La venirea serii, Profetul înălță un Altar cu 12 pietre, reprezentând cele 12 semintii ale lui Israel, săpa un sant larg în jurul Altarului, pe care puse taurul jupuit de piele, și porunci să fie varsată, în trei rânduri, apa din belsug peste victima, astfel încât să se umple santul. Apoi adresa spre cer un strigat puternic, invocându-l pe Dumnezeul lui Abraham, lui Isaac și al lui Iacov. Pe data coborîrii focului din cer, devorând jertfa, lemnul și apa. Tot poporul căzu atunci cu fața la pământ strigând : " Cu adevărat Domnul este singurul Dumnezeu ". Din porunca lui Ilie, falsii profeti fură prinși și omul lui Dumnezeu le tăie beregata cu propriile sale mâini la râul Cison. El îl anunță apoi pe Achab că seceta avea în curând să înceteze, apoi urcă în vârful Carmelului și, plecându-se asupra pământului, cu capul între genunchi și mintea adunată în inimă, începu să se roage. De șapte ori trimise pe slujitorul său să privească orizontul, în direcția mării, iar a șaptea oară un norisor își făcu apariția, cerul se întuneca și ploaie căzu din belsug, răspândind pe pământ binecuvântarea cerească.

Când regina Isabel afla de masacrul profetilor sai, se enerva cumplit si se jura sa se razbune. Ilie, care nu se temuse de multimea falsilor profeti, fu parasit de harul lui Dumnezeu si cuprins de lasitate se ascunse in Bersabeea in pamântul lui Iuda. Epuizat de cât mersese in pustiu, se azea la umbra unui copac si ii ceru lui Dumnezeu sa ii ia viata inapoi. Un Inger al Domnului i se arata atunci cu o pâine si un urciur de apa. Acest ajutor dumnezeiesc il facu sa isi reimprospateze fortele si putu sa mearga 40 de zile in pustiu, pâna la muntele lui Dumnezeu, Horeb (vârful muntelui Sinai, pe acelasi loc unde Dumnezeu i se aratase lui Moise, cf. Exod 33). Intra in adâncul stâncii in care se ascunsesese in trecut Moise si Dumnezeu ii vorbi noaptea. Ilie raspunse : " Sânt plin de sârguinta pentru Domnul atot-puternic caci fiii lui Israel au parasit legamântul Tau, au doborât Altarele tale si Ti-au ucis Profetii, am ramas singur iar ei incearca sa imi ia viata ". Dumnezeu ii porunci sa iasa si sa stea pe munte pentru a-l vedea. Se facu atunci o furtuna puternica, muntii fura despicati iar stâncile sparte, dar Domnul nu era in furtuna ; iar dupa furtuna, un cutremur, dar Domnul nu era in cutremur ; un foc, dar Domnul nu era in foc. Dupa foc se auzi o adiere usoara. Cum o auzi, Ilie isi ascunse fata cu haina sa si se tinu sub pestera, caci Dumnezeu era in adierea usoara. Domnul ii spuse ca, departe de a fi singurul dintre drepti, alti sapte mii de Israeliti nu isi plecasera genunchii in fata lui Baal si ii porunci sa se intoarca pe acelasi drum pentru a unge pe Hazael ca rege al Siriei si pe Iehu ca rege al lui Israel, apoi pe Elisei ca urmas. Gasindu-l pe Elisei ocupat cu aratul pamântului cu 12 perechi de boi, Ilie isi arunca peste el haina lui facându-l discipolul sau (cf. 14 iunie)

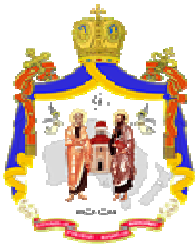
Regele Achab continua insa cu faptele sale lipsite de piosenie si pusese stapânire pe vita-de-vie a lui Nabot din Yizreel , cerând - la sfatul lui Isabel - ca acesta sa fie omorât. Profetul Ilie, care nu se mai manifestase pentru o vreme, fu trimis de Domnul in Samaria si spuse regelui : " Chiar pe locul in care câinii au lins sângele lui Nabot câinii vor linge si sângele tau iar prostituatele se vor lafaî in sângele tau ". El mai spuse ca nefericirea avea sa se abata peste toata casa lui Achab, câinii aveau sa sfâsie trupul lui Isabel pe zidul de fata de la Yizreel. La aceste cuvinte, regele fu cuprins de cainta : isi sfâsie hainele, se imbraca cu un sac si tinu post. Domnul aproba pocainta lui si anunta prin Profetul sau ca nu va da frâu liber mâniei Sale decât sub domnia fiului sau.

Achab muri la putina vreme iar fiul sau, Ohozias , om superstitios, lua prelua puterea. Cazând bolnav trimise soli in cautarea unui oracol pe lângă Baal Zebud la Egron (Akkaron). Profetul Ilie se prezenta in fata solilor, anuntând ca regele nu se va mai scula. Când transmisera acest mesaj, descriindu-l pe Profet, regele intelese ca era vorba de Ilie si trimise o armata de 50 de oameni pentru a-l aresta. Dar in doua rânduri, din porunca Profetului, un foc coborî din cer si ii mistui pe soldati. Al treilea ofiter il ruga sa il crute iar Ilie il asculta si se duse la rege, anuntându-i chiar el ca avea sa moara pentru ca ceruse ajutor de la falsii zei. Ohozias nmuri intr-adevar la câteva zile iar fratele sau Ioram deveni rege al lui Israel. In timpul celor 12 ani ai domniei sale el suprimea cultul lui Baal, dar nu facu sa inceteze pacatul lui Ieroboam care daduse nastere schismei in rândul poporului lui Dumnezeu si incurajase idolatria. De aceea Dumnezeu abatu necazul asupra casei sale si indeplini profetia facuta de Ilie in timpul lui Achab : Iehu lua puterea in urma unei conspiratii impotriva lui Ioram si, intrând el in orasul Yizreel, Isabel fu omorâta aruncata din inaltul unei ferestre. Sângele sau se scurse pe zid iar câinii ii mâncara trupul mai inainte ca ea sa fi putut fi ingropata.

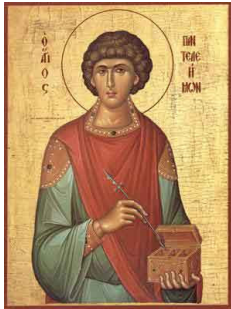
Dupa 15 ani de profetii, indeplinind misiunea pe care i-o incredintase Dumnezeu, Ilie se duse de la Galgalla Bethel, insotit de Elisei care nu voia sa isi paraseasca invatatorul. De acolo se dusera la Ierihon. Ajuns pe malul Iordanului, Ilie isi lua haina din piele de oaie, o infasura si lovi apele, care se despartira pentru a-i lasa sa treaca pe uscat. Când Elisei ii ceru sa primeasca indoita parte din harul sau profetic, Ilie ii raspunse : " Daca ma vei vedea pe când voi fi inaltat la cer, asa ti se va da ". Si pe când mergeau ei astfel prin pustiu taifasuiind, un car de foc tras de cai scaparatori aparu intre ei. Ilie urca in car si fu "ca" luat in cer (Parintii au subliniat ca acest "ca" , adaugat in versiunea Septanta arata ca Ilie nu a fost dus cu trupul la Cer, fapt imposibil inainte de invierea si inaltarea lui Hristos, dar ca a scapat mortii, precum Enoh si a fost retinut de Dumnezeu intr-un loc necunoscut, pâna in ultima zi), intr-un rotocol, in timp ce Elisei striga : " Parinte, Parinte, carul lui Israel si caii sai ! ". El lua haina Profetului care cazuse peste el si lovind apele de doua ori putu sa traverseze Iordanul, salutat de Fiii Profetului care strigau : " Duhul lui Ilie s-a lasat asupra lui Elisei ! ".Astfel inaltat in inaltimi cu trupul, Profetul Ilie prefigura Inaltarea Domnului Nostru Iisus Hristos iar prin trimiterea hainei sale peste discipolul sau, el vestea coborârea Sfântului Duh in ziua Rusaliilor (cf. Sfântul Roman Melodul, *Condacul Profetului Ilie*, 33).

Reprezentant de vaza al ordinului profetic ajuns prin râvna sa pe culmea cea mai de sus a virtutii, Ilie fu judecat demn de a vedea fata in fata slava Dumnezeului intrupat, alaturi de Moise si de cei trei Apostoli in ziua Schimbarii la fata (cf. Matei 17), care anunta a doua venire a Domnului Nostru Iisus Hristos. Coborând de pe muntele Taborului, discipolii il intrebara pe Domnul daca Ilie trebuia sa vina inainte de invierea mortilor pentru a pune toate lucrurile inapoi cum au fost, dupa cum invata Profetii (Malahia 3 :23).

Hristos le raspunse : " Ilie a venit deja si ei nu l-au cunoscut ci l-au tratat dupa cum au vrut ei ", facând aluzie la Sfântul Ioan Botezatorul care venise sa pregateasca propria Lui venire, cu duhul si cu puterea lui Ilie (Luc 1 :17). Asa cum Ioan fu Inaintemergetarul primei veniri in trup a Fiului lui Dumnezeu, astfel Ilie va fi, se crede, premergatorul celei de a doua veniri, la sfârșitul veacurilor. Traditia ecleziasta a vazut adesea in cei doi martori, care vor muri in ultima lupta împotriva lui Antihrist (Apocalipsa 11), pe Enoh si Ilie, care au fost paziti de moarte in acest scop.

27 Iulie- Sfântul Mare Mucenic și Tămăduitor Pantelimon

Sfântul și maritul Mucenic al lui Hristos, Pantelimon, s-a născut la Nicomidia din părinții Eustorgios, senator păgân, și Evula, o creștină; aceștia i-au dat numele de Pantoleon. Încercînd să-l ducă la o educație bună, părinții au dat copilului să-l învețe la un medic. Încercînd să-l ducă la o educație bună, părinții au dat copilului să-l învețe la un medic. Încercînd să-l ducă la o educație bună, părinții au dat copilului să-l învețe la un medic.

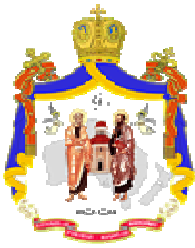
Încercînd să-l ducă la o educație bună, părinții au dat copilului să-l învețe la un medic. Încercînd să-l ducă la o educație bună, părinții au dat copilului să-l învețe la un medic. Încercînd să-l ducă la o educație bună, părinții au dat copilului să-l învețe la un medic.

Încercînd să-l ducă la o educație bună, părinții au dat copilului să-l învețe la un medic. Încercînd să-l ducă la o educație bună, părinții au dat copilului să-l învețe la un medic. Încercînd să-l ducă la o educație bună, părinții au dat copilului să-l învețe la un medic.

Încercînd să-l ducă la o educație bună, părinții au dat copilului să-l învețe la un medic. Încercînd să-l ducă la o educație bună, părinții au dat copilului să-l învețe la un medic. Încercînd să-l ducă la o educație bună, părinții au dat copilului să-l învețe la un medic.

Încercînd să-l ducă la o educație bună, părinții au dat copilului să-l învețe la un medic. Încercînd să-l ducă la o educație bună, părinții au dat copilului să-l învețe la un medic. Încercînd să-l ducă la o educație bună, părinții au dat copilului să-l învețe la un medic.

Povestiri cu tâlc:

Noroc sau Ghinion

Trăia odată într-un sat un bătrân foarte sărac. El avea însă un cal foarte frumos. Atât de frumos încât lordul din castel vroia să i-l cumpere. Dar bătrânul l-a refuzat spunându-i:

“Pentru mine acest cal nu este un simplu animal. El îmi este prieten. Cum aş putea să îmi vând prietenul?”

Dar, într-una din zilele următoare, când bătrânul a mers la grajd, a văzut că i-a dispărut calul. Toți sătenii i-au spus “Ți-am spus noi! Trebuia să îi vinzi calul lordului. Dacă nu ai acceptat el ți l-a furat! Ce mare ghinion.”

“Ghinion sau noroc, zise bătrânul, cine știe?”

Toți au râs de el. După 15 zile însăși calul s-a întors. Și nu era singur, avea în spate o mulțime de cai sălbatici. El a scăpat din grajd, a curtat o tânără iapă și, când s-a întors, restul cailor s-au luat după el.

“Ce mai noroc!” strigară sătenii.

Bătrânul, împreună cu fiul său, a început să înlănțuească acei cai noi veniți. Dar, o săptămână mai târziu, fiul bătrânului și-a rupt piciorul în timp ce încerca să dreseze unul dintre cai.

“Ghinion!” îi ziseră prietenii bătrânului. “Ce ai să te faci acum, fără ajutorul fiului tău? Tu ești deja în pragul sărăciei!”

“Ghinion, noroc, cine poate ști?” le răspunse bătrânul.

După câteva zile de la tragicul accident, soldații lordului trecură prin sat și îi obligară pe toți flăcăii să li se alăture. Doar fiul bătrânului a scăpat datorită piciorului său rupt.

“Ce noroc pe tine!” strigară vecinii. “Toți copiii noștri au fost duși în război, doar tu ai avut șansa să îl păstrezi lângă tine. Fiii noștri ar putea fi uciși.”

Bătrânul le răspunse: “Ghinion, noroc... cine poate ști?”

Viitorul vine către noi bucătică după bucătică, puțin câte puțin. Nu știm niciodată ce ne așteaptă. Dar dacă păstrăm o atitudine pozitivă va fi mereu loc pentru o nouă șansă și vom putea fi mai fericiți.

“Ține minte că fericirea nu depinde de ce ești sau de ce ai, ci doar de ceea ce gândești.” - Dale Carnegie

“Mulțumirea aduce fericire chiar și săracului, nemulțumirea aduce sărăcie chiar și bogatului” – Confucius

Creionul

Copilul își privea bunicul scriind o scrisoare. La un moment dat, întreba:

- Scrii o poveste care ni s-a întâmplat noua? Sau poate e o poveste despre mine?

Bunicul se opri din scris, zâmbi și-i spuse nepotului:

- E adevărat, scriu despre tine. Dar mai important decât cuvintele este creionul cu care scriu. Mi-ar placea să fii ca el, când vei fi mare.

Copilul privi creionul intrigat, fiindcă nu vazuse nimic special la acesta.

- Dar e la fel ca toate creioanele pe care le-am văzut în viața mea!

- Totul depinde de felul cum privești lucrurile. Există cinci calități la creion, pe care dacă reușești să le menții, vei fi totdeauna un om care trăiește în buna pace cu lumea.

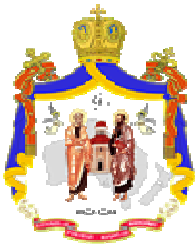
*Prima calitate: poți să faci lucruri mari, dar să nu uiti niciodată că există o Mână care ne conduce pașii. Pe aceasta mână o numim Dumnezeu și El ne conduce totdeauna conform dorinței Lui.

*A doua calitate: din când în când trebuie să mă opresc din scris și să folosesc ascuțitoarea. Asta înseamnă un pic de suferință pentru creion, dar până la urmă va fi mai ascuțit. Deci, să știi să suporti unele dureri, pentru că ele te vor face mai bun.

*A treia calitate: creionul ne da voie să folosim guma pentru a șterge ce era greșit. Trebuie să înțelegi că a corecta un lucru nu înseamnă neapărat ceva rău, ceea ce este neapărat e faptul că ne menținem pe drumul drept.

*A patra calitate: la creion nu este important lemnul sau forma lui exterioară, ci mina de grafit din interior. Tot așa, îngrijeste-te de ce se întâmplă înlauntru tau.

*Și, în sfârșit, a cincea calitate a creionului: lasă totdeauna o urmă. Tot așa, să știi că ceea ce faci în viață va lăsa urme, astfel că trebuie să încerci să fii conștient de fiecare faptă a ta.

Puterea vorbelor

Într-o zi de vară, un grup de broscuțe se plimbau vesele printr-o pădure și la un moment dat, două dintre ele au căzut într-o groapă foarte adâncă. Toate celelalte broscuțe s-au strâns în jurul gropii și priveau cu mirare la adâncimea acesteia. Erau convinse că cele două broscuțe nu aveau nici cea mai mică șansă să iasă de acolo.

"Sunteți ca și moarte, nici nu are rost să vă chinuiți, este prea adâncă groapa, opriți-vă că săriți deageaba..." - erau comentariile ce veneau din partea grupului. Cele două broscuțe încercau să sară din răspuțeri până când, în cele din urmă, una dintre broscuțe a dat crezare vorbelor și a renunțat, căzând jos de oboseală și murind.

Cealaltă broscuță însă, a continuat să sară cât de tare o țineau piciorușele. Cele de pe margine strigau la ea să se oprească, să-și curme suferința, mai bine să moară. Ea, dimpotrivă, sărea tot mai sus și tot mai tare și... iată-o că a reușit!

Broscuțele de pe marginea gropii se uitau la ea cu mirare și au întrebat-o fără nici o ezitare: "Nu ne-ai auzit? Noi tot ți-am spus să renunți dar tu în schimb ai tot continuat! Cum ai reuși să ieși din groapa aceasta atât de mare?"

Bineînțeles, precum v-ati dat seama și voi deja, broscuța era surdă. În tot acest timp ea a crezut că prietenele ei o încurajau.

Acesta povestire ne poate învăța două lecții:

- o vorbă de încurajare pentru cineva care este la pământ poate să îl ajute să se ridice și să o scoată la capăt, să răzbească în cele din urmă chiar dacă pare că nu mai are nici o șansă

- o vorbă distructivă pentru cineva care este la pământ poate fi doar acel lucru de care mai are nevoie pentru a "muri", o lovitura de grație care i-ar grăbi sfârșitul.

Puterea vorbelor... câteodată este atât de greu de înțeles cum o vorbă încurajătoare poate să meargă chiar așa de departe. Oricine poate spune vorbe ce tind să "jefuiască" pe altcineva de spiritul de a continua în momente dificile. Fii atent la ceea ce vorbești, oferă-le celorlalți ce traversează calea ta numai vorbe de bine!

Dumnezeu bate la usa

Intr-o zi o femeie mai în varsta își făcea treburile în casa. Deodată aude un glas care îi spune : Eu sunt Dumnezeu ! Ai grija și pregătește-te deoarece eu voi veni la tine ziua următoare.

Femeia asculta și a început să facă pregătirile. A făcut curat în casa, a spălat, a sters praful; apoi a gătit cele mai bune bucate, a așezat masa și a făcut tot ce putea să facă pentru un musafir , mai ales că era unul așa de important.

Iar apoi a început să aștepte.

Dupa câteva ore de așteptare și nerăbdare - suna la usa cineva. Deschide repede, dar spre dezamăgirea ei era vecina. O persoana mai săracă cu 3 copii care îi cere niste sare împrumut. Deranjată de prezența ei îi spuse :

- Pleacă ! Nu mă deranja aștept pe cineva foarte important acum. Nu am timp.

Vecina plecă întristată. Peste încă o oră vine la usa altcineva. Era un vânzător ambulant - care încerca să scoată și el un ban. Din nou - este gonit și acesta din motivul că era ocupată.

Se așază iar lângă masa pusă cu bucate și se întreabă : Oare de ce nu mai vine?

Se aude din nou soneria.

- Sigur e El ! Si alerga către usa. Deschide, și spre surprinderea ei era doar un cersetor.

- Dati-mi și mie o bucată de pâine. Sunt sărac, nu am ce mânca, și nu mai pot de foame. Dumnezeu să vă dea în loc ce îmi dați mie.

- Nu am ce să îți dau. Toate bucatele acestea nu sunt pentru tine !

Seara se asternu și nu veni nimeni. Aștepta și într-un final se culcă. În vis s-a auzit vocea Domnului:

Am venit și am bătut de 3 ori la usa și nu m-ai primit înăuntru. Am cerut de mâncare și nu mi-ai dat.

Dumnezeu nu vine cu aura la cap și cu crucea în spate. Când ajuti pe cineva, pe El în ajuti. Când dai unui sărac ceva de mâncare, Lui îi dai. Așa că ajută-ți aproapele și fă o faptă bună!